

בלבבי משכון אבנה

נקודה מתוך הפרשה

פקודי

בפרשתן (שמות מ, יב) נאמר "והקרבת את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד וגו'" וכן (שם שם, יד) "ואת בניו תקריב והלפשתם כִּתְנֹת". וכן לעיל בפרשת תצווה (כט, ד) "ואת אהרן ואת בניו תקריב" וכן (כט, ח) "ואת בניו תקריב והלפשתם כִּתְנֹת". וכן (כח, א) "ואתה הקרב אליך את אהרן אֶחֶיד".

אם כן רואים שהביטוי "תקריב" \ "הקרב", סובל גם משמעות של קירבה \ התקרבות, וכן משמעות של הקרבת קרבן כלשהו. וא"כ יש לשאול, האם רומז הכתוב על קרבן בני אהרן (נדב ואביהוא) שהם עצמם יהפכו לקרבן ציבור.

ביאור מורינו הרב שליט"א

שהדרך למות במלחמה. וזהו קרבה למידת הדין. והבן שיש קרבן מלשון קרוב, והוא לעורר רחמים כמ"ש בזה"ק הנ"ל, ויש קרבן מלשון קרב - מלחמה, והוא מעורר דין.

וכתב בהכתב והקבלה (שמות כד, ז), וז"ל, שם קרבן הנאמר בקרבנות, שהוא קירוב עיוני רוחנית אל השי"ת, ולשון קירבה בנפעל היא לקבל דין ומשפט, כמו "ונקרבם בבוקר" (יהושע ז), וכן "נקרב בעה"ב אל האלקים", ר"ל בעה"ב ישים אלקים לנגד פניו וכאילו מתקרב עצמו לעמוד לפני אדון שופט כל הארץ, עכ"ל, עיי"ש.

וכתבו רבותינו במקומות רבים שלשון קרוב הוא לשון קרבן.

כתב רש"י (מגילה יב ע"ב, ד"ה פסוק זה), וז"ל, והקרוב אליו שנאמר, לשון הקרבת קרבן, מלאכי השרת הזכירו לפני הקב"ה את הקרבנות שהקריבו ישראל לפניו לעשות להם נקמה בושתי, עכ"ל, עיי"ש. ועיין מהר"ל (חידושי אגדות מנחות קי ע"א, ד"ה מזבח בנו), וז"ל, נשמותיהן של צדיקים הם יותר ראשונים אל הש"י מכל הנמצאים, והם מתקרבים אליו לגמרי, ואין דבר קרוב יותר, לפיכך הם נקראו קרבן, עכ"ל. ועיין זוה"ק (תיקונים י ע"א, גבי שלום שלום לרחוק ולקרוב), ומהר"ל בכמה מקומות (גבורות ה' פרק ח, תפארת ישראל פרק ע ובאר הגולה בבאר השלישי והרביעי. ועוד מקומות בדבריו).

קרבן נקרא קרבן מלשון קרוב, כמ"ש הרבנו בחיי (ויקרא א, ט), וז"ל, הקרבן הוא היחוד, וזהו לשון קרבן, כלומר קירוב הכוחות ושמותיו של הקב"ה, וכל מי שהוא מקריב אליו השמות הוא מייחד וכו'. וזהו לשון "תשמרו להקריב לי" (במדבר כח, ב), לא אמר "לקרב" אלא "להקריב", כלומר להקריב לי הכוחות והמידות, ולכן נקרא קרבן שהוא קירוב הכוחות והמידות, עכ"ל. ועיין צרור המור (בראשית ל, כד).

אולם גם נקרא קרבן מלשון קרב - מלחמה, כמ"ש בצרור המור (ויקרא א, ב), וז"ל, נקרא קרבן ששורשו קרוב, לשון מלחמה, כמו ביום קרב (תהלים עח, ט), עכ"ל.

ואמרו (זוה"ק צו, ד ע"ב) ר' חזקיה היה שכיח קמיה דר' שמעון, א"ל האי דאיקרי קרבן, קרוב מבעי ליה, או קריבות, מאי קרבן. א"ל האי ידיע היא לגבי חבריא, קרבן מאינון כתרין קדישין דמתקריבין כולהו כחזא, ומתקשרין דא בדא עד דאיתעבידו כולהו חד ביחודא שלים לתקנא שמא קדישא כדקא חזי, הה"ד קרבן לה', בגין דישתכחון רחמי בכולהו עלמין. (ועיין: שם ח"ב, קפ"א ע"ב, ותורה אור למהר"מ פאפירש, פנחס ד"ה בא"ה, ותזכרו, ושפע טל חלק טל, ש"ה, פ"א ופרדס רימונים שי"א פ"ו, בסופו ושם שכ"ג פי"ט ערך קרבים. והבן שקרבן מצד הקדושה זהו קרבן לשון קרוב, אולם קרבן מצד הקלקול זהו קרבן מלשון קרב - מלחמה. ונדב ואביהוא שהקריבו לפני ה' וימותו, נהפך להם קרבן מלשון קרוב לקרבן מלשון קרב - מלחמה,